

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Ἦως ἐγνώσθη ἡ γέννησις πρίγκιπος. Τὸ κοινὸν τοῦ Βερολίνου ἔμαθε κατὰ τρόπον ιδιόρρυθμον τὴν γέννησιν τοῦ ἔκτου υἱοῦ τοῦ αὐτοκράτορος Γουλιέλμου. Παρίστατο ἐν τῷ Μελοδράματι εἰς τὴν παράστασιν τοῦ « Τανγγούζερ ». Ὁλίγον πρὸ τοῦ τέλους τῆς πρώτης πράξεως, ὁ αὐτοκράτωρ ἠγέρθη καὶ ἐγκατέλιπεν ἐσπευσμένως τὸ θεωρεῖόν του. Πεσοῦσης τῆς αὐλαίας μετὰ τὸ πέρασ τῆς δευτέρας πράξεως οἱ ἠθοποιοὶ δι' ἐπευφημιῶν ἀνεκαλοῦντο, ἀλλὰ δὲν ἐνεφανίζοντο ἐπὶ σκηνῆς· ὁ θιασάρχης παρουσιάσθη τέλος καὶ ἔκαμε τὴν ἐξῆς ἀνακοίνωσιν: « Ὁ Αὐτοκράτωρ με διατάττει ν' ἀναγγείλω εἰς τὸ κοινὸν ὅτι κατὰ τὴν ὁδοῦν καὶ τέταρτον ἢ αὐτοκρατορικὴ οἰκογένεια ἀπέκτιψε νέον πρίγκιπα. » Ζητωκραυγαὶ ἐξερράγησαν· ἡ ὀρχήστρα ἔκρουσε ἕνα θούρειον καὶ κατόπιν τὸν ἐθνικὸν ὕμνον, ὃν ἤκουσαν ὅλοι οἱ θεαταὶ ὄρθιοι. Τριπλοῦν ζήτω! ἀντήχησεν ἐκ νέου, καὶ ἡ παράστασις ἐξηκολούθησεν.

Ἀναζητήσεις ἀσθενῶν. Ἐκ τοῦ ἀμερικανικοῦ βίου ἀφηγηταὶ γερμανοὶ τις περιγηγῆται τὸ ἐπόμενον χαρακτηριστικώτατον ἀνέκδοτον: Ἡ γεναιοδωρία τῶν Ἀμερικανῶν διὰ τὰ σχολεῖα ἔφθασεν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε ἰδρύνονται περισσότερα ἐκπαιδευτήρια τῶν ὑπαρχόντων διδασκάλων. Ὅτι δὲ καὶ εἰς ἄλλα ἀφ' ἀνθρωπίνος ζῆλος ἐνίοτε ἐξέρχεται τῶν ὁρίων του, ἔλαβον ἀστείαν ἀπόδειξιν ἐν Κιγκινάτοισι πρὸ 2ῶ ἐτῶν. Κατὰ μίαν ψυχρὰν χειμερινὴν ἡμέραν συνήντησα τὸν ἱματιοφύλακα τοῦ θεάτρου, ἄνθρωπον ἀλλόκοτον, ὅστις χειμῶνα καὶ θερος περιήρχετο τὰς ὁδοὺς με ἀνασκημμένα τοῦ υποκαμίσου τὰ μανίκια ἄνευ σουρτουκού καὶ γελεκίου καὶ ὁ ὅποιος ἦτο τὸ δεξιὸν χεῖρ τοῦ προϊσταμένου τῆς γερμανοεβραϊκῆς κοινότητος. Μ' ὄλην τὴν ψυχρὰν ἡμέραν ὁ ἰδρῶς περιέρρεε τὸ μέτωπόν του ὅτε δὲ ἠρώτησα αὐτὸν διὰ τί ἦτο τόσο ἰδρωμένος, μοῦ ἀπήντησεν: « Ἔσπασα τὰ πόδια μου γιὰ νὰ γλυτώσω τοὺς ἔβραίους ἀπὸ φοβερῆ στενοχώρια ». « Ἀπὸ ποιά στενοχώρια; » « Οἱ πλούσιοι Ἑβραῖοι ἔκαμαν ἕνα νέο νοσοκομεῖο καὶ θάνοίτη σήμερα πανηγυρικῶς. Ἔχει 120 κρεβάτια, τρεῖς ἰατροὶ καὶ ἐξῆ νοσοκόμαις περιμενοῦν — ὅλα λαμπρὰ, ἐξάιρετα, κρῖμα ὅμως ποῦ τοὺς λείπει τὸ κυριώτερον — οἱ ἄρρωστοι. Με ἔστειλαν νὰ γυρίσω τὴν πόλιν καὶ νὰ βάνω τὰ δυνατὰ μου νὰ τους εὔρω κανένα ἄρρωστο, μὰ τοῦ χάκου δὲν βρῖσκω κανένα. Καὶ ἦτον ἔτοιμος ν' ἀναβῆ εἰς τὸν ἵπποσιδηρόδρομον. Αἶφνης ὅμως ἐσταμάτησεν, ἐκτύπησε τὸ μέτωπόν του καὶ μειδιῶν ἀνέκραξεν: « Εἶμαι ἕνας κουτεντές! σπάζω τὸ κεφάλι μου καὶ τὰ πόδια μου ἀντὶ νὰ πάω νὰ πέσω ἐγὼ εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ 120 ἄδεια κρεβάτια καὶ νὰ κάνω μιά μέρα τὸν ἄρρωστον. Ἡ κοινότης τῶν ἔβραίων χρειάζεται ἕνα ἄρρωστο; — καλὰ, θὰ θυσιάσω τὸν ἑαυτὸν μου. Πεινάω — καὶ ἡ πείνα εἶνε κι' αὐτὴ ἄρρώστια. Πρέπει οἱ ἐξῆ νοσοκόμαις νὰ με περιποιηθοῦν ἕως αὔριον μετὰ τὸ φαγί! »

ΧΡΟΝΙΚΑ

Καλλιτεχνικά. Ἡ διεθνὴς ἐκθεσις τῶν Καλῶν Τεχνῶν θ' ἀνοίχθῃ ἐν Βερολίνῳ τῇ 1ῃ μαΐου 1891 καὶ θὰ διαρκέσῃ μέχρι τῆς 31 ἰουλίου. Κατὰ δυσάρεστον

ὅμως σύμπτωσιν οἱ καλλιτέχναι τοῦ Μονάχου διοργανίζουσι καὶ αὐτοὶ ἐκθεσιν διὰ τὸ αὐτὸ ἔτος. Εἰς τὰς ἐκθέσεις αἱ δύο αὐταὶ πόλεις εἶναι πάντοτε ἀντίπαλοι.

Νεκρολογία. Ἀπεβίωσεν ἐν Παρισίοις ἡ δεσποινὴς Ζηναῖς Φλεριώ, ἐξ αἰφνιδίου θανάτου. Ἡ δεσποινὴς Φλεριώ ἔχει συγγράφει πολυάριθμα μυθιστορημάτια εἰδικῶς διὰ τὰ κοράσια, καὶ ἐξ ὧν τινὰ ἐστέφθησαν ὑπὸ μεγάλης ἐπιτυχίας.

— Καὶ εἰς διάσημος Γάλλος ζωγράφος, ὁ Εὐγένιος Λεμού, ἀπεβίωσεν ἐν Παρισίοις πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἄγων τὸ 91 ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ἦτο μαθητὴς τοῦ Γρὸς καὶ τοῦ Ὁρατιοῦ Βερνέ. Αἱ πινακοθήκαι τῶν Βερσαλλιῶν κατέχουσιν ἐκ τῶν ἔργων του τὴν « Ἄλωσιν τῆς Μαστρίχτης », τὴν « Μάχην τοῦ Οὐατινί ». Αἱ κομφαί του ὕδατογραφαίαι τὸν εἶχον καταστήσει τεχνίτην ἀπαράμιλλον καὶ ἡ « Παραίτησις τῆς Μαρίας Στουάρτ » ἣν εἶχεν ἐκθέσει εἰς τὴν παγκόσμιον Ἐκθεσιν τοῦ 1867, ἔτυχε γενικοῦ θαυμασμοῦ, καὶ θεωρεῖται ὡς τὸ κάλλιστον τῶν ἔργων του.

— Μετὰ τὸν πρὸ μικροῦ ἀποθανόντα Ἀδόλφον Βελῶ νέος πάλιν θάνατος μυθιστοριογράφου ἠγγέλθη ἐκ Παρισίων, ὁ θάνατος τοῦ Ὀκταβίου Φεγιέ, τοῦ διασημοῦ συγγραφέως τοῦ « Κυρίου Δεκαμόρ ». Γεννηθεὶς ὁ Φεγιέ ἐν Σαιν Λῶ τῷ 1812, ἐστάλη ἐνωρίς εἰς Παρισίους, ἔνθα ἐσπούδασε. Τὰ πρῶτα του ἔργα ἔγραψε τῷ 1845 ἐν συνεργασίᾳ. Εἶτα δὲ ἐξηκολούθησε μόνος συγγραφεὺν μέχρι ἐσχάτων μυθιστορίας καὶ δράματα. Ὅτι κυρίως διακρίνει τὰ ἔργα τοῦ Φεγιέ εἶνε ἡ αἰσθηματικότης καὶ ἡ ἐν αὐτοῖς ἐξιδανικεῦσι τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν καὶ αἰσθημάτων. Πολλὰ τῶν ἔργων του ἐγένοντο καὶ εἰς ἡμᾶς γνωστὰ διὰ μεταφράσεων ὡς τὸ « Ἡμερολόγιον Ἀπόρου Νέου », ἡ « Ἰουλία », ἡ « Μικρὰ Κόμησσα », « ὁ κύριος Δεκαμόρ » κλπ. Ἀπὸ τοῦ 1862 ὁ Φεγιέ διετέλει καὶ μέλος τῆς Ἀκαδημίας. Τὸ τελευταῖον του ἔργον ὑπῆρξεν ἡ « Τιμὴ Καλλιτέχνου ».

ΕΔΩ Κ' ΕΚΕΙ

Λογικὴ μεθόδου. — Κάμνεις ἄσχημα νὰ πίνης; αὐτὸ σ' ἐμποδίζει νὰ περιπατῆς στερεά. — Δὲν κάνω ἄσχημα νὰ πίνω· κάνω ἄσχημα νὰ περιπατῶ.

Εἰς κουρεῖον. — Ὁ κύριος ἀγαπᾷ ζύρισμα, ἢ νὰ κόψωμε τὰ μαλλιά; — Αὐτὰ τ' ἀστεία παρακαλῶ νὰ λείπουν. Β' εἶπεις καλὰ ὅτι δὲν ἔχω παρὰ μία τρίχα ἰς τὸ κεφάλι. — Μά, κύριε, δὲν εἶνε ἀστεία! εἶπα: πῶς θέλετε νὰ τὴν κόψωμε αὐτὴ τὴν τρίχα, με ψαλιδί ἢ με ζυράφι;

ΤΡΕΙΣ ΓΝΩΜΑΙ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Ἔχεις καμμίαν καλὴν ἰδέαν; μὴ τὴν ἐκθέτης εἰς τὴν ἀγοράν. Οἱ ἀδάμαντές σου ἐκεῖ θὰ ἐκληφθῶσιν ὡς ὕαλικα.

*

Οἱ ὑπάλληλοι ὁμοιάζουν με βιβλία βιβλιοθήκης — οἱ ὀλιγώτερον χρήσιμοι τίθενται εἰς τὰς ὑψηλοτέρας θέσεις.

*

Ὁ ἀπαιτιόδοξος χάνει εἰς τὴν μελέτην τῶν φαντασιωδῶν κακῶν τὸν χρόνον ὃν ὤφειλε νὰ χρησιμοποίησῃ πρὸς ἀπόκρουσιν τῶν πραγματικῶν.